عنوان مقاله:

بازسازی ویژگیهای نقاشی پیشاسلجوقی برپایه سفالینه های گلابه ای نیشابور (سفال سامانی)

محل انتشار:

پژوهشنامه خراسان بزرگ, دوره 14, شماره 50 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

مریم کشمیری – Assistant Professor, Department of Painting, Faculty of Art, Alzahra University, Tehran, Iran

خلاصه مقاله:

سفالهای گلابه ای نیشابور یا همان سفالهای پیکره دار سامانی (۴۳ق) از کهن ترین نمونه های نقاشی دوره اسلامی است. از آنجا که ویژگیهای ظاهری این نقاشیها با قدیمی ترین نسخه نگاره های پیشامغول (مانند ورقه وگلشاه)، تفاوت دارد، هنرپژوهان در بررسی سیر تاریخ نقاشی ایرانی، کمتر به این آثار پرداخته و به جای آن، سفال نگاره های سلجوقی (۶۵ق) را با شباهت بیشتر به نسخه نگاره ها، مبنای بازتعریف چارچوب نسخه نگاری دانسته اند. پژوهش پیش رو بربنیان مفهوم ژرفساخت و روساخت نشان می دهد تفاوتها میان سفال نگاره های سامانی با آثار پس از آن، روساختی است و همه این آثار در بنمایه ها (ژرفساختها) از چارچوبهای ثابتی پیروی می کنند. بنابراین، در نبود نسخه های مصور از سده های ۴۳ق، سفال نگاره های نیشابور را می توان در جایگاه بخشی از تاریخ نقاشی ایرانی، بیانگر ویژگیهای نسخه نگاری این دوران دانست. با این نگاه، ۱۰۰ سفال پیکره دار سده های ۴۳ق، از مجموعه های معتبر جهانی بررسی شد که گزارش ۲۶ مورد آنها در این نوشتار آمده است. بررسیها نشان داد نسخه پردازان در این سده ها با کارکرد قاب بندی آشنا بودند؛ سامان دهی فضا و پرداخت صحنه های نه چندان عمیق را می شناختند؛ عناصر طبیعی را به هدف تزیین و پرکردن سطوح خالی پیش زمینه بازمی نمودند؛ بزرگنمایی مقامی و ریزپردازی را اجرا می کردند، اما در پرداخت بعد سوم چیزها در مراحل ابتدایی بودند. این نسخه نگاره ها همچنین خالی از ترینی) بود. پژوهش کیفی پیش رو، با نگاهی توصیفی تحلیلی، سفال نگاره های سامانی را کاویده، سپس با هم سنجی این آثار و سفال های سلجوقی و نسخه نگاره های متقدم، روشی تطبیقی را به کار بسته است تا بتواند بخشی از تاریخ نسخه نگاری ایرانی را که هیچ نمونه ای از آن در دست نیست، بازسازی کند.

كلمات كليدى:

Persian Painting, Nishapur's ceramic, Samanid ceramics, buff ware, Seljuk ceramics

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

https://civilica.com/doc/2030522

